

CONTES DE CARRER per Gerard Bagué

Un professor cremat

Si el professor de dibuix tècnic hagués sospitat que aquella gracieta innocent quedaria gravada amb odi roent a la ment de l'alumne ridiculitzat segurament s'ho hauria pensat dues vegades abans de mesurar el vàter desproporcionat del plànol a escala de la casa d'en Planasdemunt i llançar comentaris irònics davant de tota la classe sobre la grandària dels culs de la família del nen. Planasdemunt era un capsigrany sense dos dits de front, incapaç de traçar una línia recta amb un rotring ni amb l'ajut d'un regle, però prou mesell i rancunios per amargar-te la vida. No cal dir que els companys de classe vam contribuir a fer més punyent la humiliació d'en Planasdemunt dient-li cul gros durant uns quants dies. Des de llavors mai no m'he rigut dels estúpids, perquè poden suplir la manca d'enteniment amb una voluntat de ferro que t'acabi derrotant.

Planasdemunt no va oblidar i es va convertir en un corcò per al professor Castro. Va esperar les oportunitats de fer-li mal. No n'hi van faltar. Castro tenia un punt dèbil: era un professor cremat. Només calia adonar-se de

mar en tornar, cofoi de la seva gesta. "Sembla que té diarrea", va afegir just abans que el professor entrés i fos rebut amb una riallada que va ser impossible d'ofegar.

La desídia d'en Castro es va anar transformant en mala llet. Va convertir els alumnes en enemics. Cada classe era una guerra oberta. No tolerava ni el més lleu xiuxiueig. A la mínima distracció, et feia fora de classe o t'enviava a parlar amb el director. Gràcies a les vegades que m'havia tocat sortir a llegir un text davant de tothom vaig constatar el poder intimidatori que tenia aquella munió d'ulls fixos en tu, però també la ràbia que feia adonar-te que alguns vivien a la lluna o la feien petar amb el company de taula. Calia tenir una gran força mental per enfrontar-se a aquells marrecs malparits, sobretot si els tenies en contra.

Un d'aquells dies que en Cas-

"Va convertir els alumnes en enemics. Cada classe era una guerra oberta"

JORDI VERGES

la desídia amb què abordava les classes. Li faltaven un parell d'anys per a la jubilació, però semblava incapaç d'acabar amb un mínim de dignitat. Cada dos per tres demanava baixes laborals o arribava tard amb excuses inconsistentes. Durant una època, es va acostumar a abandonar l'aula durant una estona mentre deixava algun exercici a la pissarra. Semblava ben bé que havia arribat a alguna mena de límit i havia de tocar el dos. Ara penso que potser patia dels nervis. Les seves misterioses absències de vegades duraven més de vint minuts. Tots fèiem elucubracions sobre la destinació de les seves excursions. La més divertida li atribuïa contactes íntims als lavabos amb la senyoreta Despuig, la coqueta professora de llatí. Aquella suposada unió contra natura de la bella i la bèstia ens feia cargolar de riure. Un dia, en Planasdemunt es va aventurar a seguir en Castro passadís avall. "Ha anat al vàter", ens va confir-

tro tenia el dia girat, va enxampar en Planasdemunt llepant un xupa-xups d'amagat. Tothom va quedar parat quan l'alumne va plantar cara al professor i es va negar a llençar-lo a la paperera. Més encara quan en Planasdemunt va xuclar-lo amb més avidesa mentre reptava el professor a treure-li. Castro va reaccionar bufetejant-lo amb fúria una vegada i una altra, davant l'esglai de tota la classe. Un alumne va córrer a demanar ajut al professor de la classe del costat, que va aturar el rampell violent d'en Castro. Mentre s'enduien de la classe aquell professor convertit en un sac de nervis plorós i els alumnes encara tremolàvem de por, em vaig fixar en el rostre de Planasdemunt. Li rajava un fil de sang del nas i alguna llàgrima, però no podia dissimular un somriure triomfal als llavis, d'on sorgia encara el pal del xupa-xups.

www.contesdecarrer.blogspot.com

VIES VERDES

A la falda de les Gavarres

Aquest tram de via verda és la porta d'entrada a un ric patrimoni històric i arqueològic

INMA SAINZ DE BARANDA

BÀRBARA JULBE
Castell d'Aro

El cap del parc de bombers de la vall d'Aro, Joan Garcia, va cada dia a treballar amb bicicleta per la via verda des de Llagostera fins a Castell d'Aro. Un recorregut que no fa sol. Al marge d'altres persones que es troba pel camí, l'acompanya habitualment el sergent dels Mossos d'Esquadra de Sant Feliu de Guíxols. "Com a mínim fem esport i no gastem combustible", destaca Garcia, que fa 32 anys que és cap dels bombers.

El tram és apte per a tot tipus d'usuaris perquè la dificultat és baixa. El trajecte en bicicleta s'allarga uns 25 minuts. La tornada, que també fan conjuntament, dura uns 30 minuts. Tant si fa calor com fred sempre passen per aquests paratges. "Poder admirar massissos com el de l'Ardenya i les Gavarres ens fa sentir uns privilegiats", subratlla Garcia, que en ocasions confessa que ha tingut alguna sorpresa. "He trobat senglars, muflons i guilles", precisa aquest bomber, qui també ha estat subcampió de Catalunya i Espanya de ciclisme, entre d'altres. A més, segons descriu, hi ha un tram de 500 metres on la temperatura baixa de cop i es pot

arribar als set graus sota zero. L'abundant presència de falles que hi ha a la zona ha afavorit la surgència de fonts picants i ferruginoses que porten en dissolució l'anhidrid carbònic captat en capes profundes del subsòl. Destaquen també les Gorges de Saleny.

A la part més meridional del massís de les Gavarres es pot resseguir la pet-

ja de les construccions megalítiques, entre les quals es troba el dolmen de la Cova d'en Daina, un dels més ben conservats de Catalunya construït entre 2700 i 2200 a.C. Ja a la vall d'Aro, el castell de Benedormiens, del 1041, és el punt des d'on es defensava la vall i el monestir de Sant Feliu dels atacs marítics quan Girona era zona fronterera entre el món àrab i cristià.

Són uns entorns per on passava el tren. L'any 1962 va ser l'última vegada que va circular per l'actual via verda. Aquesta infraestructura ferroviària evoca a Garcia uns records d'infantesa inoblidables. "A les 12 hores, quan jo i el meu germà bessó sortíem del col·legi Bruguera de Girona corriem fins a l'estació per agafar el tren que ens acostava a casa. Ens enfilàvem a les baranes de l'últim vagó i baixàvem en l'encreuament de la carretera de Barcelona amb el carrer Creu".●

Llagostera

Castell d'Aro

PERSONATGE:

Joan Garcia, cap del parc de bombers de Vall d'Aro

SORTIDA:

Estació de Llagostera

ARRIBADA:

Estació de Castell d'Aro

DURADA:

3h 15min

LLOCS D'INTERÈS:

Bosc d'eucaliptus i alzines sureres, baixador de Bell lloc-Font Picant, castell de Benedormiens i castell de Solius

DISTÀNCIA:

14,1 km